

Exist. Ciudată senzație ! Nu va dura.

Sunt născut accidental dintr-o doamnă, cu ajutorul involuntar al unui domn. Tatăl meu nu-i era încă soț atunci. Soțul ei fusese altul. Suntem mult mai mulți decât credem, în acest caz. Eu, cel puțin, am știut de la bun început (cu vârf și îndesat). Mai bine așa, decât ipocrizia socială...

Copilăria mi-am petrecut-o în Constanța și mai ales la București, mai degrabă în praf decât în puf. Eram încă suficient de mic, ca oamenii ziși "mari" să-mi dea pace (inclusiv părinții, slavă lor).

Fuga familiei a trădat poporul muncitor în 1968. Da, am fugit spre țărâhuri imperialiste unde nu tovarășul exploatează omul, ci tot omul, unde ziariștii puteau scrie orice voiau (și prostii, dar nu numai minciuni), unde nu exista diferența : *"coada la Alimentara versus acces la casa de comenzi"*, unde până și noi aveam acces la salamuri de tip Sibiu (iar cele cu soia erau necunoscute), unde pictorii puteau picta orice le trecea prin cap și prin inimă.

Acolo, pe vremea aceea, chiar și janghinoșii puteau să se înscrie la orice facultate, fără pilă, fără mită, câtă vreme aveau note suficiente (care, deasemenea, se puteau obține fără mită, fără pilă, doar prin muncă).

Am muncit ca să mănânc și simultan am făcut studii: științele naturale, geografia și istoria (capitala țării avea mai multe universități). Nu am dat medicina, fiindcă sunt slab la matematică (care în apus, e multă în anul I), și acesta este unul din motivele pentru care, pe cât sunt apreciat de colegi și prieteni, pe atât sunt disprețuit de cele mai apropiate rude genetice (toți medicii).

Am continuat să muncesc și nu am încetat niciodată să învăț, luând astfel măsura neștiinței mele.

Nu-mi permit să-i judec pe cei care nu au fugit și s-au combinat cu regimul Ceaușescu, fiindcă nu știu cum m-ași fi descurcat și eu dacă n-ași fi părăsit țara la vârsta de 13 ani.

Știu că P.C.R. nu însemna Partidul Comunist Român ci Pile, Combinații, Relații, ca și partidele actuale de altfel. Pe care iar nu le judec, fiindcă mă tem mult mai tare de cei care vor să facă o mare curățenie prin durere și prin sânge, decât de cei care vor doar să se îmbogățească și să fie puternici, pentru a gusta din plăcerea de a merge la locul de veci într-un dric de lux, urmat de un sobor de ziariști, de popi și de fotografi la 1000 euro bucata, și de o mulțime de creditori și de moștenitori la start pentru sfârșirea ce va urma.

Nu-mi permit să judec pe nimeni, fiindcă știu că omul este un animal contrastat, capabil de orice și de toate. Uite, un băiat de vârsta mea, crescut în puf pe vremea când poporul crăpa de mizerie, odraslă răsfățată a unui tovarăș hiper-tare, care la 30 de ani vâna sute de păsări în Deltă, cu gașca sa de prieteni, în plină Rezervație ornitologică naturală : la 60 de ani a întemeiat un frumos muzeu al hărților și cărții vechi în București. Uite, un alt băiat, sărman, cinstit, care în Decembrie 1989 s-a luptat împotriva USLAșilor, a fost cotonogit, și n-a cerut niciodată vre-un certificat: la 60 de ani a devenit fanatic, plin de ură, gata să măcelărească familii întregi în

numele convingerilor sale. Uite o maimuțică, lenevioară, fufizată, botoasă, care toată viața n-a trăit decât ca femelă guralivă, fățarnică și dosnică, gudurându-se pe lângă masculi dominanți de tip bananier (firește că n-o interesau curmalii sau palmierii): în pragul bătrâneții, ne mai știind ce să facă cu bogățiile astfel acumulate, le-a donat unui cămin de orfani ! Uite propria mea familie, care, după ce s-a văietat că a fost discriminată negativ, disprețuită și spoliată de comuniști, are azi aceiași atitudine față de mine ! Uite o intelectuală, uite un artist delicat, cult, plini emoții sincere și de morală, dar care, când este vorba de bani sau de cărți, cunosc doar verbul A LUA "cu împrumut". Cine sunt eu, fraierul, ca să-i judec ? *Habemus documenta* : pot doar să-i descriu...

Nu sunt supărat pe nimeni, fiindcă nu-i poți reproșa urzicii sau meduzei că ard, râmei că se târăște, vulpii că șterpelește sau hienei că sfâșie și zdrobește, așa cum n-o feliciți pe floare că miroase frumos. Nu le poți reproșa nici albilor din Africa de Sud, nici ungurilor din Ardeal, nici rușilor din Republica Moldova, nici tovarășilor tari din România, nici comuniștilor din intelectualitatea occidentală sau habotnicilor din orice parte a lumii, care au pierdut o parte din pozițiile lor dominante de odinioară, că încearcă să-și difuzeze POV-urile pe Wikipedia și, la fața locului, să-și mențină (sau să-și recapete) avantajele. Orice ură este inutilă : putem doar lupta cu armele adevărului științific verificat (Talleyrand zicea: "*În orice controversă, pe termen lung arma cea mai eficientă, cea care va învinge, este adevărul*", iar noi spunem: "*minciuna are brațul lung dar picioare scurte*").

Nu mă arde nici-o răzbunare, dar mă doare sufletul, fiindcă știu că numai în romane și filme răzbunarea vieții îl cosește pe ucigașul însuși, pe cel care a torturat, pe cel care și-a trimis vecinii, colegii sau rudele la pârnaie, pe cel care a lovit, umilit, violat, exploatat, furat, stricat, lăsat în mizerie, contribuit la nedreptatea generală... În realitate, cel care plătește pentru toate acestea este prea adesea un copil, o fetiță sau un băiețel care n-a cerut să se nască și care ne întrebă pe noi toți, mut : - *De ce oare sunteți atât de sălbateci ?*

Care copii ? Cei ce se nasc acum ? Cei care nu s-au născut încă ? Cel pe care îl înveți ce-i aia sociatatea, cumpărându-l cu dulciuri sau amuțindu-l cu scatoalce ? Nu numai: este vorba și de copilul care ai fost, tu ce citești acum aici, copilul din tine pe care a trebuit să-l OMORI ca tu, adultul de azi, să poți trăi...

Nu-mi permit să judec pe nimeni, nu sunt supărat pe nimeni și nu mă arde nici-o răzbunare, fiindcă știu că nici răzbuțătorii Neamului, nici cei ai lui Dumnezeu, nici cei ai Clasei muncitoare n-au schimbat lumea în mai bine. Și fiindcă toate crimele și prostiile vor fi răzbutate oricum, mult mai crunt decât de ei toți împreună, fără ură și cu o totală seninătate, de Natură. Dar nu cu armele ei. Cu ALE NOASTRE. Cancerul nu vine din senin, nici din voința cuiva, ci din porcăriile chimice pe care le-ai respirat, băut și înghițit. Nu cutremurul în sine omoară, ci betonul greu care te face zob. Seceta și inundațiile sunt agravate de tăierea pădurilor ce rețineau apele și terenul, de desecarea mlaștinelor ce absorbau odinioară revărsările, și de ocuparea zonelor inundabile, fiindcă oamenii se înmulțesc deși Pământul nu este elastic.

Oamenii care m-au stimat și m-au respectat cel mai puțin fac parte tocmai dintre neamurile mele. Nu așteptați așadar de la mine, un patriotism legat de neam. Patriotul nu este cel ce trâmbițează că ține de cutare neam, ci acela care nu-și

mâzgălește patria cu gunoaie și otrăvuri aruncate unde îi este lui comod, acela care nu distruge patrimoniul natural sau istoric pentru a-și arăta trufaș puterea.

Nu vă supărați inutil dacă ceva din mine vă displace, fiindcă sunt deja pedepsit. N-am fost iubit de mamă, dar am fost iubit de persoane cărora nu le-am putut răspunde cum s-ar fi convenit, sau cum ar fi dorit dânsule. Suferința lor, precum și dezgustul mamei mele când s-a trezit cu un mucos mișcăreț în sarcină, sunt pedepsele mele.

Ideologiile, dogmatismul și extremismul sunt gândire în conservă. Tigva omenească nu-i o conservă, e vie, e deschisă spre aer, spre sunet și spre Lumină. Incapacitatea de a admite că Lumea este o lucrare colectivă, că și alții pot avea partea lor de dreptate, este semnul gândirii în conservă.

Trăiască poporul nostru, și toate celelalte ! Dată fiind mondializarea și situația generală pe planetă, vom supraviețui toți împreună sau vom pieri fiecare în colțul său (parafrază după Benjamin Franklin).